

Arrest

nr. 123 064 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 december 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 december 2012 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met dhr. W.M, van Nederlandse nationaliteit.

Dezelfde dag dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner.

Op 3 juli 2013 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 2 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 december 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: J., W., Nationaliteit : Suriname, Geboortedatum: (...)1982, Geboorteplaats: Paramaribo, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...). Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht op basis van haar wettelijke samenwoning met de heer W., M. E. (rr....).

Het verblijfsrecht van de heer W. diende te worden beëindigd overeenkomstig art. 42 septies door het frauduleus bekomen van het verblijfsrecht.

Gezien zijn verblijfsrecht werd beëindigd, dient betrokkene verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, eerste lid, 10 ook te worden beëindigd. Betrokkene verblijft pas een jaar in België. Pas sinds september 2013 heeft één van haar kinderen zich bij haar gevoegd in België, een aanvraag om een tweede kind te laten overkomen werd ingediend. Dit alles wijst erop dat betrokkene wel degelijk nog banden heeft met haar land van oorsprong en belangen heeft in dat land van oorsprong. Bovendien dient opgemerkt te worden dat zij, als gezinslid van een burger van de Unie, zich vrij moet kunnen bewegen en -vestigen binnen de Europese Unie, alsook zich te integreren, medische verzorging te genieten en een gezinsleven op te bouwen. Toch voor zover zij vergezeld is van die burger en hij aan de voorwaarden voldoet om er zich te vestigen.

Nergens uit het dossier blijkt betrokkene een andere rechtsgrond te hebben of in te roepen wat een verder lang verblijf in België kan rechtvaardigen, vandaar dat een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig art. 52, §4, vijfde lid van het KB toepasselijk is.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (Rv.St, 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. Rv.5t. 1981, 1722).

Uit de bestreden beslissing in casu blijkt dat de betreden beslissing niet correct gemotiveerd is. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste voorzichtigheid gehandeld.

In de betreden beslissing legt de verwerende partij niet uit waarom ze geen rekening gehouden heeft met de volgende ernstige elementen in het voordeel van verzoekster:

Verzoekster beschikt over voldoende bestaansmiddelen door werk

Verzoekster heeft diverse opleidingen gevolgd

Verzoekster heeft een Europees kind

Wat het werk van verzoekster betreft dient gepreciseerd te worden dat de verwerende partij over voldoende middelen beschikt om na te gaan of verzoekster werk heeft. de verwerende partij heeft ten onrechte geoordeeld dat verzoekster geen andere rechtsgrond zou kunnen inroepen om in België te blijven. Deze stelling is niet correct daar verzoekster in een zorgsector werkt. Het betreft een knelpunt beroep, hetgeen haar de mogelijkheid zou kunnen bieden op een verblijfsrecht als arbeidster.

Met betrekking tot de opleidingen dient er opgemerkt te worden dat verzoekster een opleiding als verpleegkundige volgt. Deze opleiding geeft toegang tot de uitoefening van een knelpuntberoep. Dit element kon in aanmerking genomen worden op de verblijfskaart van verzoekster niet in te trekken. De verwerende partij verkoos dan ten onrecht om uitsluitend rekening te houden met de verblijfsituatie van de partner van verzoekster.

Aangaande het Europees kind dient er opgemerkt te worden dat verzoekster de moeder is van een Nederlands kind. Verzoekster woont samen met haar kind. de verwerende partij wist of behoorde te weten dat het kind van verzoekster Nederlandse is. In de betreden beslissing rept de verwerende partij hierover met geen woord. De verwerende partij zegt ook niet waarom ze met het kwetsieuze kind geen rekening gehouden heeft.

Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat de verwerende partij de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel geschonden heeft;”

2.2 Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden geduid dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing werd genomen. De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, vereist evenwel niet dat de motieven van de motieven in een bestuurlijke beslissing worden weergegeven. Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat hij toepassing maakte van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Hij heeft tevens geduid dat verzoekster en haar kind slechts over een afgeleid verblijfsrecht beschikten en dat aangezien het verblijfsrecht van de gezinshereniger werd beëindigd ook hun verblijfsrecht wordt beëindigd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk lijkt te willen in vraag stellen, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;”

In casu is verzoeksters verblijfsrecht beëindigd omdat het verblijfsrecht van haar partner dhr. W.M. is beëindigd op grond van artikel 42^{septies} van de vreemdelingenwet aangezien hij het verblijfsrecht frauduleus had bekomen. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Nu verzoekster slechts sinds 20 december 2012 haar verblijfsrecht heeft verkregen en haar partners verblijfsrecht is beëindigd, kon verweerder met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht van verzoekster beëindigen. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd.

Verzoekster betoogt dat er geen rekening is gehouden met het feit dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt dankzij haar werk in de zorgsector en dus in een knelpuntberoep; dat zij

diverse opleidingen volgt zoals de opleiding voor verpleegkundige, ook een knelpuntberoep en dat zij moeder is van een Nederlands kind.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat verzoekster en haar kind slechts over een afgeleid verblijfsrecht beschikken en dat zij, als gezinslid van een burger van de Unie, een gezinsleven kunnen opbouwen, voor zover zij vergezeld zijn van die burger van de Unie en hij aan de voorwaarden voldoet om er zich te vestigen. *In casu* voldoet de burger van de Unie niet aan de voorwaarden om zich te vestigen in België, hetgeen niet wordt betwist door verzoekster. Het feit dat verweerder in de motivering van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht geen overwegingen opnam omtrent het feit dat verzoekster zelf over bestaansmiddelen beschikt en een opleiding volgt, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat zij op een afdoende wijze in kennis werd gesteld van de juridische en de feitelijke gronden waarop deze beslissing is gebaseerd. In tegenstelling tot verzoeksters betoog heeft verweerder bovendien rekening gehouden met het "Europees kind" nu hij uitdrukkelijk motiveert dat één van haar kinderen zich pas sinds september 2013 heeft gevoegd bij verzoekster en het andere kind nog in het land van oorsprong verblijft. Verzoekster zelf verblijft in België pas een jaar. Het is niet kennelijk onredelijk om hieruit te concluderen dat verzoekster en haar kind wel degelijk nog banden hebben met en belangen hebben in het land van oorsprong.

De administratie heeft bij het nemen van de beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en is op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie gekomen. Hij heeft uitdrukkelijk rekening gehouden met verzoeksters kinderen. De schending van het voorzichtigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van "artikel 20, 24, van de Europese Verbljfsrecht 2004/38/EEG, betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden" en van artikel 40, § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Aangezien artikel 20 Verbljfsrichtlijn bepaalt dat familieleden van E.D.-onderdanen die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten een duurzaam verblijfsrecht genieten.

Dat artikel 24 van de richtlijn bepaalt dat EU-onderdanen en hun familieleden op dezelfde rechten aanspraak kunnen maken als de onderdanen van het gastland.

Aangezien artikel 40 § 6 van de wet van 15/12/1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het volgende bepaalt:

" (§6.) Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen."

Aangezien verzoekster voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een E-U burger afgelegd heeft;

Dat uit het enkele feit dat verzoekster een familielid is van een E-U burger, volgt al dat zij het recht heeft op een duurzaam verblijfsrecht;

Dat dit recht op een duurzaam verblijf van verzoekster impliceert dat er tegen haar geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend mag worden;

Aangezien verzoekster geen enkel gevaar betekent voor de openbare orde of de openbare veiligheid zodat zij niet onder de uitsluitingsgronden van artikel 40§6 valt;

Dat zelfs indien de dienst vreemdelingenzaken van oordeel zou zijn dat verzoekster een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en of nationale veiligheid, dan moet zij verzoekster hiervan in kennis stellen en haar de mogelijkheid verlenen om zich kan verdediging;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing dd. 02/12/2013 de bepaling van art 20, 24, van de Europese Verbljfsrecht 2004/38/EEG schendt;"

2.4 Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 20 en 24 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

Zij zet weliswaar uiteen dat overeenkomstig de artikelen 20 en 24 van de richtlijn 2004/38/EG de Staten die gebonden zijn door deze richtlijn het recht op vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden enkel mogen beperken om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, maar verliest schijnbaar uit het oog dat artikel 14 van voormelde richtlijn tevens bepaalt dat burgers van de Unie en hun familieleden hun verblijfsrecht slechts behouden zolang zij aan de hiertoe gestelde voorwaarden voldoen. Deze laatste bepaling werd, net zoals de andere bepalingen waarnaar verzoekster verwijst, omgezet in het nationaal recht en de nationale rechtsregels werden door verweerder toegepast. Verzoekster kan de schending van de door haar aangehaalde bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG bijgevolg niet dienstig aanvoeren als een annulatiegrond.

Ook de verwijzing naar artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet is niet dienstig, nu aan de Raad geen artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet gekend is. Bovendien blijkt uit het citaat van dit (onbestaand) artikel in het verzoekschrift dat verzoekster voorbij gaat aan de voorwaarde dat de *“echtgenoot van een Belg (...) zich met hem vestigt of komt vestigen”*. Nu verzoeksters partner geen verblijfsrecht heeft in België en dit ook niet wordt betwist, kan zij niet aantonen dat zij zich met hem vestigt in België.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN